

USALDUS

Üheks kaasaja märgiks, liigi käitumises, on usalduse kõikumised.

Ja vahel, ootamatult!, on nagu mingi usalduse atakk; ja isik usaldab, usaldab, usaldab..., peaaegu raevukalt. Ja seesama inimene, mõne aja möödudes -mitte väga pika aja- hakkab mitte usaldama, mitte usaldama, mitte usaldama, mitte usaldama, kuni sinnani, et ei usalda seda sama isikut enam üldsegi mitte.

Jah. Võib olla igaühe isklikustunud individualism ja egotsentriline egoism paneb, alguses, liigi instinktina, usaldama; inimesed usaldavad üksteist. Kuid vähehaaval, kui igaüks omab oma mõjupiirkonda -ükskõik kui väike see ka ei oleks!-, siis hakkab ta kahtlema kõige lähemates, kaugemates, kõige vanemates... või mitte usaldama ükskõik milliselt kauguselt.

Loomulikult!, see võib tunduda tühisena, ilma erilise tähtsuset, toimuva loomulik tulemus. Kuid... ei! See ei ole nii! Mitte usalduse järel ilmub kurtmine, hädaldamine –“kurtmine”-. Ja kurtmine on üks vägivalla vorm. Ja see kutsub esile vaidluse, diskussiooni...

Mitteusaldamine... kurtmine... diskussioon... Juba olemegi sõjas, kas pole?

Pss!

Niisamuti nagu eksisteerivad nano-osakesed, eksisteerivad ka “nano-sõjad”, mille igaüks on võimeline vallandama sellega, tollega, kolmandaga... *“Ma ei usalda seda, ei usalda toda, ei usalda seda kolmandat...”*

Ja Palvuslik Tähendus küsib: kui liigi igapäevastes, maistes küsimustes, generatsioon, generatsiooni ja generatsiooni järel... “värvilised ei usalda rohelisi, rohelised ei usalda valgeid, valged ei usalda kollaseid”..., siis milline oleks -küsimine Palvuslik Tähendus- usaldus, mida inimene on võimeline arendama, kui liik, suhtes Müsteeriumiga, Loominguga, Jumalikuga...? Milline on meie usalduse tase selle suhtes, kes meid loob, meid ala hoiab, meid üleval peab, meid genereerib...?

Varem, ja praegu vähem, religiooni levitamisevahendiks oli usalduse substraat; ja selle peal balansseeris inimene, oma paikapandud palvetega, ootuses võita Jumala usaldust; mitte usaldada Jumalat, vaid et Jumal usaldaks meid.

Karm, kas pole?!

Usaldus Loomingu suhtes ei ole sama olemusega kui usaldus, mille meie asetame meid ümbritsevale. Sel on teine olemus: olemus mis "ei luba" - jutumärkides- kurtmist, diskussiooni, õigustust... "sõda".

Seetõttu üks oluline osa religioonist kaugenemistel on just nendel usalduse kaotustel ja sellel iseenda suhtes usalduse võitmisel... ja teistesse "asjaoludest tingituna".

On jõudnud kätte hetk, kus inimene tunneb end eneseküllasena, iseenda väljakuulutajana...; ta tunneb end "auto"-na (*sõnamäng: auto: nii liikumisevahend kui ka ise-, enese-, oma- tähenduses*)..., milles ta arvab, et ei vaja bensiini. Ja see ei ole mingi päikese-energia auto, ka kvantauto mitte... Ei.

Ja vähehaaval hakkasid religioonid kaotama usaldust oma koguduste vahel; sest need olid struktuurid -ja on struktuurid-, mis on paindumatud, jäigad, väga eemaldunud usalduse olemusest, mis luuakse Loomingu ja loodu vahel.

Religioossed usaldused –"siduda", "ühendada"- hakkasid iga korraga aina enam konkretiseeruma nende esindajates: ...väga erinevat laadi preestrite näol. Ja sedamööda, kuidas "inimlikult" usaldust kaotati, kaotati ka see teine usaldus. Lõppude lõpuks, seda teist usaldust ei arendatudki mitte kunagi..., vaid see oli moslem või kristlane või juut või hindu või maroniit, sest tundis kedagi, kes talle usaldust pakkus, kuid ei jõudnud transtsendeerumiseni.

Seepärast, ilmselgelt, niinimetatud "pühendumised" -mida on tore küll niiviisi nimetada, mitte-usalduse tasandi tõttu...- on preestrite teenistuskohadel praktiliselt minimaalsed. Minimaalsed!

See usalduse kaotus..., edasi kantud religioonide poolt, ei genereeri tavaliselt religioosset inimest, kes looks sideme omalt poolt, ei, vaid pigem

kipub see genereerima nõrkinud, hingetuid, pettunud, vahel lootusetuid..., sest on kaotanud usu kõigesse, mida mõtles, et saab vaevatasuks oma palvete või oma tseremooniade või nagu kord ja kohus läbiviidud riituste ja tavade eest.

Teistel juhtudel oli nii, et oli mingi teoreetiline usaldus Loomingu vastu, kuid olend muutus väga nõudlikuks inimlike usalduste suhtes, seega oli ta hüper-kriitiline iga detaili suhtes, mis ei olnud talle meeltemööda või tema soovile vastav või tema arvamuse kohane...; seega ta ei transtsendeerunud kõige lihtsamas mõttes: ehk siis, kõige kõrgeimast, ülimest lähtudes kõige konkreetsema ja materiaalsema suunas.

Ja loome sellise eritingimuse, klausli, sest, tavaliselt, kui räägitakse "transtsendeerumisest", siis alati räägitakse ühes tähenduses: kõige konkreetsemast, materiaalsemast ja igapäevasemast kõige eeterlikuma ja mitte-materiaalse suunas.

"Säilita usaldus oma ümbruskonna suhtes ja sinu ümbruskond hakkab usaldama sind".

Sest tavaliselt ka ümbritsevas, isik, suhetes teiste isikutega, seab sisse oma usalduse või oma mitte-usalduse, baasil kuidas teine tema suhtes käitub. Kuid ei tavatseta küsida, milline on usalduse tase, mis teine omab meie suhtes; või kui ka seda küsitakse, siis ei ole sel suuremat väärtust. Seega, lisaks märkimisväärsele ebaviisakusele, paneb see mitte-usalduse vaid kasvama.

Võib juhtuda, et ümbruskonna kestva mitte-usalduse baasil olend omandab teatud kraadi usaldust Loomingu suhtes, Müsteeriumi suhtes. Võib olla! Ja sealt maalt, teatud erilise kogemusega, võib ta hakata uuesti uskuma sellesse ümbruskonda: isikutesse, loomadesse, asjadesse... Kõike!

Ei ole tavapärane, kuid seda tuleb arvesse võtta..., et igapäevase mitte-usaldamise lootusetuse ees, sest meie loomus vajab usaldust, et luua sidemeid ja edasiviivat jõudu, mis võimaldavad suuremat või väiksemat solidaarset struktuuri..., aga see nõuab, vajab usaldust. See on osa tema olemusest, sest kuulub elu juurde. Ja elu on solidaarne sündmus; usaldatud.

Kuid see liigi vajadus, mis on ära sulamas, asendatakse usaldusega -mis on iseendasse- ellu..., jõudude suunas, mis tegid, mis teevad võimalikuks!... elu katkematu loomise. Need ei ole teadvustatud, ratsionaalsed ja loogilised usaldused; need on müstilised usaldused, tundmatud, kuid... kohalolevad.

Ja, koos Palvusliku Tähendusega, meil on ajend, võimalus ärgata sellele vältimatule usaldusele... ja viia see sisse tuntud teadvusesse. Ja sealt, transtsendeeruda teadvusesse ümbruskonna poole..., mis sind ebaõnnestuma paneb, mis ei saa olema selline nagu sina tahad. Ja sa saad avastama, möödaminnes, et maailm ei ole tehtud sinu jaoks; see tehti, müstiliselt... ütleme "kõigile" -teadmata, mis see "kõik" on-.

Ja seega hakkame usaldama teist moodi: mitte meie endi printsiipide ja kriteeriumite baasil, vaid baasiks saab austus teiste identiteedi suhtes.

Ja niiviisi, kui ma respektierin, austan teise identiteeti, siis ei pea ma selle külge panema oma kuljust, et see kõlaks nagu mina seda soovin, vaid ma saan kuulma teise häält. Ja mulle saab see meeldima vähemal või rohkemal määral, see tõmbab mind enese poole suuremal või vähemal määral..., kuid, nüüd, minu usalduse süsteem saab end looma vajaduste, tarvete baasil, mida me üksteiselt vajame, tunnustades eelnevalt austust ja teiste identiteeti.

Nagu on kenasti öeldud: *"Nende tegude järgi saate neid tundma"*.

Kena, saame tundma... -austuse, respekti ja teiste identiteedi aktseptatsiooni järgi- saame tundma tegude ja tehtu järgi... ilma nende üle kohut mõistmata; Ja tõenäoliselt arendame edasi ühe osakese usaldust!... kõige suhtes, mis meid ümbritseb. Üks osakene. Ja me hakkame usaldama seda, toda ja kolmandat aspekti. Ja teistes aspektides see usaldus ei realiseeru, kuid ei ole mitte-usaldust! Lihtsalt, nendes teistes aspektides ei ole suhestumist, suhet, ei ole kommunikatsiooni, kuna ei olda ühel lainel.

Kui taastame ühe osa usaldusest! -osa-..., siis saab meil olema teatud suhete kvaliteet... avameelselt, siiralt evolutiivsed, võimeid andvad ja, kahtluseta, kosutavad. Mis, lisaks, aitavad meil vabaneda meie skeemidest, meie nõudlikkustest ja meie peale surumistest.